

man kunde komme dertil, troer jeg dog ikke, det paa nogen mulig Maade kunde lade sig gjøre efter den Mening, man her til Lands har om Eiendomsretten. Jeg skal altsaa ikke stemme for dette Forslag, men stemme imod det. — Forslaaget under Nr. 2 er stillet af det samme ærede Medlem. Dette Forslag vil jeg stemme for. Jeg anser det ikke for umuligt at sætte dette Forslag igjennem. Det er det Forslag, som gaar ud paa at ophæve Søndagsjagten. Det forekommer mig, at det vilde være det Allerbedste af alle de Vædringsforslag, der ere stillede, og at det vil gjøre den allerstørste Nytte til at afhjælpe Vildtstanden. Jeg kan derfor ikke indse Andet, end at vi bør vedtage dette Forslag. Søndagsjagten er en Forskole for Krybstyteri, som saa senere naturligvis drives baade Nat og Dag, til enhver Tid, paa alle mulige Punkter og Pladser. Det forekommer mig, at Folk, der ere i Besiddelse af et ugenlunde stort Jagtterrain, i Reglen ogsaa ere saaledes stillede, at de godt kunne ende deres Jagt paa Søndagene, og den Mand, der kun har et lille Jagtterrain, der ikke er større, end at han saa at sige kan overse det fra sin Dør, behøver heller ikke at have Søndagen for at ende sin Jagt. — Vædringsforslaget under Nr. 3 gaar ud paa, at for hver dræbt Ræv eller Ravn betaler Statskassen en Præmie af 1 Krone, og at Indenrigsministeren bestemmer, hvorledes Præmien udredes. Jeg skal nu først omtale Ravnene. Den er efter min Opfattelse ikke meget talrig, navnlig ikke i min Egn; den lever parvis og bygger i de store Skove, der findes i min Egn, men mig vitterlig har den aldrig gjort nogen væsentlig Skade. Den lever hovedsagelig af Nadsler; man ser den meget sjældent, og at man i det Hele skulde sætte Præmie paa at udrydde Ravnene kan jeg ikke finde tidssvarende eller hensigtsmæssigt. Vi ere jo fuldstændig komne bort fra dette Præmiesystem; det er Noget, jeg kjender godt fra mine aller yngste Dage; da havde vi Præmiesystemet i den slesvigiske Lovgivning, men det har ikke været brugt her i Landet i mange Aar, og at man nu vil indføre det igjen, finder jeg aldeles uvigtigt. Jeg vil tillade mig at spørge den ærede Ordfører, hvorfor man saa ikke snarere sætter Præmie paa at udrydde Glienten. Det er en temmelig stor Rovfugl, som jeg mange Gange har set slaa ned paa Fjerkræ og flyve bort med det. (Modsigelse fra Fischer.) Det kan ikke nytte, at det ærede Medlem ryfter paa Hovedet; jeg har selv set det mange Gange, jeg har set det med mine egne Øine, jeg veed det aldeles be-

stemt. Desuden er der andre større Rovfugle, som tage Høns og Sliagt, der er f. Ex. Duchøgen, saa jeg veed ikke, hvorfor man særlig sætter Præmie paa Udryddelsen af Ravnene, som, ifald de gjøre nogen Skade, dog forholdsvis ere meget uskyldigere end andre Rovfugle. Der findes jo ogsaa Ørne her i Landet; enkelte Steder i de store Skove findes der jo Ørnereder. Ørnene har man ganske forbigaaet, det er ene og alene gaaet ud over de uskyldige Ravnene. — Med Hensyn til at uddele Præmier for dræbte Ræve, da er jeg ogsaa en aldeles bestemt Modstander af at gjøre dette. Jeg skal med saa Ord omtale den Stjæbne, som et saadant Forslag om Ræven havde i sin Tid i det andet Thing. Da stillede jeg tilligemed enkelte Andre et Vædringsforslag om, at Ræven skulde fredes i Ingtetiden om Sommeren paa samme Maade som andre Dyr. Det blev ved 2den Behandling forkastet med nogle faa Stemmers Flertal; derfor fik jeg 17 Medlemmer til med mig — altsaa 18 i det Hele — at optille Vædringsforslaget igjen til 3die Behandling, og da blev det vedtaget med 46 Stemmer mod 42; men da der skulde være en Forskjel af 5 Stemmer, blev der foretaget Råneoppraab, hvorved Forslaget faldt med 49 Stemmer mod 42. Det er dog et Bevis paa, at man den Gang aldrig vilde have faldet paa at sætte Præmie paa Udryddelsen af Ræve; da havde man en anden Anskuelse om Ravnens Nytte for Landbrug og Skovbrug end den, som det ærede Udvalg nu har. Jeg ved ganske vist, at Ræven af og til tager et Stykke Fjerkræ, ja den tager ganske vist ogsaa Hare og, naar den kan komme af Sted med det, vel ogsaa Agerhøns; det kjender jeg meget godt; men for mig staar det saaledes, at den store Nytte, den gjør ved at udrydde Mus og Rotter, langt overveier den Skade, den gjør ved af og til at tage et enkelt Stykke Fjerkræ. Enhver, som kjender, hvor skadelige Rotter og Mus ere baade for Landbrug og Skovbrug, ville vistnok give mig Ret deri; der er intet Dyr, der saaledes som Ræven kan gaa paa Jagt efter Mus og Rotter baade i Mark og Skov. Musvaager og Ugler kunne ganske vist tage dem, men Ræven gjør det langt bedre; han kan strabe i Jorden, han kan strabe Snen bort og komme ned under Jorden, naar den er frosen; han kan komme ind under Buskene og tage dem, og han er jo forskærbelig lydhor; han kan jo høre, naar en Mus piber i meget stor Afstand. Jeg tror, som sagt, at den Nytte, han gjør, er langt, langt større end den Skade, han gjør. Jeg har lagt Mærke til, at man i Skovene efter en streng